

„Jøsses Kors! Hun havde et stort Skind inde i Vognen.“

Per saae paa sit Ur. Ifald han skulde træffe den mystiske Baronesse endnu den Dag, var der ingen Tid at spille. Og han var unægtelig noget utaalmodig efter at faa Gaaden løst. Han opgav derfor Besøget hos Salomons, klædte sig i sin bedste Stads og begav sig afsted.

Den langbartede Hotelportner gik ham straks noget overlegen imøde; men da han hørte, hvem Per søgte, bøjede han sig ærbødig, slog Trappedøren op for ham og ringede samtidig Allarm paa en Klokke, der i et Nu hidkaldte en Tjener og en Stuepige ovenfra. Med en Højtidelighed (saa-dan forekom det Per), som om han kunde have været en Konge, der kom for at gøre en Dronning sin Opvartning, ledsagede disse ham op ad den brede, tæppebelagte Trappe og hen gennem en lang Gang, for Enden af hvilken han overlodes til en svensktalende Kammerjomfru, der modtog hans Kort og førte ham ind i et Værelse, en lille Salon, som var udstyret med den sædvanlige — for Per dog ret imponerende — Hotelegance: nogle høj-røde Fløjlsmøbler og en Glasprismelysekrone under Loftet.

Per, der ellers ikke let lod sig forbløffe, var i dette Øjeblik ikke fri for at føle sig noget beklemmt. Der foer ham pludselig den Tanke gennem Hovedet, at han havde ladet sig lokke i en Narrefælde, at det hele var en Komædie, arrangeret af en eller anden af hans Fjender, der vilde have ham tilbedste.

Men der blev ikke levnet ham lang Tid til Eftertanke. En høj Dame traadte i det samme ind fra Sideværelset.

Ung var hun ikke — smuk var hun endnu